

цътъ, — тоя мързеливъ човѣкъ и тоя пжтъ нищо нѣма да работи. Само се кани.

Стопанинътъ на лозето станалъ и почналъ да плѣви. Отскубналъ единъ стрѣкъ трева, отскубналъ другъ, па си казалъ:

— Не го копахъ, не го рѣзахъ, та сега ще го плѣвя! Шо ми трѣбва... До година, ако е здраве, ще го обработя както му е редътъ!

И той пакъ се върналъ подъ черештата, извадилъ хлѣбъ и солъ, наялъ се хубаво, запалилъ си лулата и запушилъ сладко-сладко. Като пушилъ, хванала го дрѣмка и заспалъ. Лулата му изпаднала отъ ржцетъ, изтърсилъ се огънь отъ нея и подпалилъ тревата. Цѣлото лозе пламнало и гнѣздото изгорѣло.

Само дветѣ врабчета се спасили, кацнали опърлени на едно близко дърво и заплакали.

— Ехъ, — казалъ врабецътъ, — що ни трѣбваше гнѣздо въ лозето на мързеливъ човѣкъ! Дето има мързелъ нещастieto иде ненадѣйно.

Елинъ-Пелинъ

ЧЕРНОКОЖИТЪ ДРУГАРЧЕТА

Самъ се чудя, какъ ли може тия малки чернокожи да сж ланскитѣ другарчета съ изподранитѣ букварчета!

Иматъ сжщитѣ очички, носятъ сжщитѣ торбички, но сж цѣли почернѣли и сж съ жбки бѣли, бѣли...

Жарко слънце цѣло лѣто ги е пекло срѣдъ полето — затова сж обгорѣни, затова сж и засмѣни.

А пѣкъ жбкитѣ имъ цѣли като снѣгъ сж побѣлѣли, че сж хрупкали въ градини сладки ябълки и дини.

Правили сж тамъ колибки и въ рѣкитѣ, като рибки, смѣло впуснати надолу гуркали сж се на воля...

Затова сж здрави всички, гледатъ съ весели очички, вмѣсто ябълчици сладки, нови книжки и тетрадки.

Младенъ Исаевъ

ГЛУПАВОТО МАГАРЕ

Единъ селянинъ ималъ магаре. Съ него той всѣка сутринъ каралъ въ града млѣко отъ кравитѣ си. Връзалъ магарето за желѣзнитѣ прѣчки на старитѣ кжщи и обори, откачалъ гюмчетата и разнасялъ млѣкото по кжщитѣ. А когато се връщалъ, само оставялъ сждоветѣ въ село и отново подкарвалъ магарето въ гората за дърва.

Магарето отъ тежката работа отслабнало и станало мършаво. Кокалитѣ му щръкнали нагоре, като шипове. Дотегнало му денонощния трудъ и то почнало да мисли день и нощъ, какъ да се освободи отъ тежката работа.

Отишло при стария волъ, който лениво преживялъ въ обора и го попитало:

— Приятелю, тежи ми работата, ето отъ день на день отслабвамъ, измършевявамъ, скоро се изморявамъ и нѣма да минатъ много дни и ще оставя кости по пжтищата. Какво да сторя, че да махна тоя товаръ отъ гърба си?

— Разбирамъ те, — отговорилъ спокойно стариятъ волъ, — но докато ти си магаре, все така ще те товари, а азъ докато съмъ волъ, все ралото ще влача следъ себе си. Та за каква работа друга сме годни? За другъ трудъ трѣбвз и по-голѣма глава.

Отъ тогава глупавото магаре, кждето ходѣло, все си мислѣло, какъ да има по-голѣма глава, за да мине на друга служба.

Веднажъ, като стигнали въ града, селянинътъ го вързалъ за желѣзнитѣ прѣчки на единъ оборъ. То проврѣло глава между тѣхъ и наднигнало вжтре. Въ обора цвилѣлъ черенъ охраненъ жребецъ, а едно

момче го заглаждало съ чиста бѣла кърпа и миело копитата му съ вода.

Магарето си спомнило думитѣ на вола и си казало:

— Ахъ, що нѣмамъ по-голѣма глава — може би така и мене ще ме миятъ и ще ме заглаждатъ съ чиста бѣла кърпичка!

И изведнажъ — станало чудо — главата на магарето почнала да расте. Ушитѣ му увисвали надолу отъ часъ на часъ все по-голѣми. Очитѣ му се разширявали и заприличали на два похлупана, а страшната му муцуна стигнала до земята.

Магарето не знаало какво да прави отъ радостъ.

Дошелъ селянинътъ. Отвързалъ го. Подкаралъ го — не ще, главата му не излиза изъ желѣзнитѣ прѣчки. Събрали се хора. Настанало глѣчъ и шумъ. А селянинътъ само обикалялъ магарето и не знаелъ какво да прави.

Най-сетне единъ желѣзаръ прерѣзалъ желѣзнитѣ прѣчки, и магарето измъкнало голѣмата си глава.

Тръгнало къмъ село. Като стигнали селото, както винаги, селянинътъ свалилъ гюмчетата и подкаралъ магарето къмъ гората за дърва. Като се връщали, срещнали стария волъ, който излизалъ на паша и мързеливо крачелъ по пжтя за ливадитѣ.

Волътъ се спрѣлъ учуденъ.

— Какво ме гледашъ — ти ме научи така! — изревало магарето. — По-рано носѣхъ единъ товаръ, а сега — два! — единъ самаръ дърва и една голѣма глава, като на чудовище.

— Не съмъ виновенъ азъ, приятелю, криво си ме разбралъ. Азъ зная, че твоята глава, колкото и да става голѣма, все си остава магарешка глава и все ще я товарятъ!

Григоръ Угаровъ

СЪ ЗАБИКАЛКИ

Двама приятели дошли въ София. Единиятъ се разболѣлъ и умрѣлъ. Другиятъ трѣбвало да телеграфира на жена му. Но посъветвали го да не ѝ съобщава направо, за да не ѝ стане нѣщо отъ ненадѣйната скръбна вестъ. Приятелътъ, мислил, мислил, най-после написалъ и изпратилъ на жената на своя приятелъ следната телеграма: „Коста е малко боленъ. Нищо, ще му мине. Въ четвъртъкъ му е погребението“.

НАДЛЪГВАНЕ

Чирачета Гошо и Тошо се надлѣгватъ.

Гошо — Тошо бе, виждалъ ли си диня, колкото бѣва голѣма?

Тошо — Виждалъ съмъ. Ами ти виждалъ ли си уста, колкото врата широка?

Гошо — Бре що лѣжешъ, че си виждалъ такава уста?

Тошо — Е че такава лѣжа като твоята само такава уста може да каже.

ВИСОКА СЛУЖБА

— Асенчо, като порастнешъ, какъвъ ще станешъ?

— Летецъ, бабо.

— Ай! Че защо?

— Защото мама все ми казва, кога порастна, да гледамъ да взема висока служба.

ПРИ ЗАПИСВАНЕТО

Учителътъ. Та ти се казвашъ Пенковъ, а?

Отъ кой родъ Пенкови си...

Ученикътъ. Отъ мжжки родъ, г-нъ учителю.